

רשימות חוברת צא

בס"ד.

פתח דבר

הננו מוציאים לאור מאוצר רשימותיו של כ"ק אדמו"ר זי"ע שרשם לעצמו – הערה בסיומה של רשימת המנורה (כא), בענין "סדר המערכה".

לתועלת הלומדים, למען ירוץ בו הקורא, הנה, לאחר העתקת הרשימה בלשון אדמו"ר בעצמו בכתי"ק, בא גם פיענוח ותיבות-קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן ציוני מראה מקומות הבאים בשה"ג, שנערכו ע"י המו"ל, בדרך אפשר ועל אחריותם בלבד, ובפרט שעמקן וכו' דברי רבינו, כנודע.

מערכת „אוצר החסידים“

עש"ק פ' אחרי, ה'תשנ"ז
ברוקלין, נ.י.

הערה אף שאינו שייך לענין הנ"ל.

באב"י הוה מסדר "ובהגיעו לקטרת קודמת לאברים א"ל מלת קודמת משם ואילך ואברים למנחה וכן כולם עד ובזיכין קודמין לתשבה"ע" (פע"ח ש' עולם העשי' פ"ב).

והא דלא אמר בכל המימרא "קודם" פשוט, דאטו כי רוכלא כו'. הא דאמר בסוף, מפני דהובא כל הענין במלואו — גם המקור שנא' עלי' כו'. והא דהפסיק בואברים למנחה, י"ל בב' אופנים: דמערכה גדולה עד אברים מישך שייכי אהדדי, דמערכה ג' נעשית בשביל להקטיר עלי' האברים, עד שלרב (יומא כד:) לא נחשבה עבודה תמה עד שיסדר האברים, וגם לר"י שם, עכ"פ שייך אהדדי. ולכן נבדלו במימרא זו בפ"ע. או יאמר: דבין אברים למנחה (וכן בין נסכים למוספין) כתוב להדיא בקרא שאין צריך להיות הפסק ביניהם, ולא רק קדימת מנחה לנסכים וכו' בלבד (יומא לד.). ולרמז ע"ז, הנה מתחיל מכאן, שינה מהקודם ואמרן תכופין גם בלי הפסק תיבת "קודם" ביניהן, וכיון דפסק פסק.

הערה באמירת "סדר המערכה" – אף שאינו שייך לענין הנ"ל:
 ב"אביי הוה מסדר סדר המערכה .. מערכה גדולה קודמת
 למערכה שני' .. ומערכה שני' .. קודמת וכו' וקטורת קודמת לאברים,
 ואברים למנחה וכו' ומוספין לבזיכין, ובזיכין קודמין כו"י – כתב
 האריז"ל: "ובהגיעו לקטורת קודמת לאברים, אין לומר מלת
 "קודמת" משם ואילך, אלא ואברים למנחה, וכן כולם, עד ובזיכין
 קודמין לתמיד של בין הערביים" (פע"ח שער עולם העשי' פ"ב).
 והנה, הא דלא אמר בכל המימרא (עד גמירא) תיבת "קודם"
 – פשוט הוא, דאטו כי רוכלא כו"י.³

הא דאמר בסוף ("ובזיכין קודמין"), הוא מפני דבסוף המימרא
 הובא כל הענין במילואו – גם המקור לדין קדימת הבזיכין לתמיד
 של בין הערביים – "שנאמר" והקטיר עלי' חלבי השלמים, עלי' השלם
 כו"י".

והא דהפסיק לומר תיבת "קודם" ב"ואברים למנחה" דוקא –
 יש לומר בב' אופנים:

(א) כדי להדגיש ההבדל שבין ב' החלקים דמימרא זו – דכל
 העבודות שנימנו בחלק הראשון דהמימרא, מ"מערכה גדולה" עד
 "אברים", מישך שייכי אהדדי, ד"מערכה גדולה" נעשית בשביל
 להקטיר עלי' האברים, עד שלדעת רב (יומא כד, ב) לא נחשבה
 סידור המערכה (מערכה גדולה וכו') "עבודה תמה" עד שיסדר
 האברים, וגם לדעת רבי יוחנן שם שנחשבת "עבודה תמה"⁵ – עכ"פ
 שייך אהדדי (כיון שמערכה גדולה היא בשביל הקטרת האברים).
 משא"כ שאר העבודות שנימנו בחלק השני של המימרא, מ"אברים"
 ואילך, לא שייכי אהדדי.

(1) נוסח תפלת השחר (מיומא לג, א).

(2) ביומא שם: "ובזיכין לתמיד כו"י" (ללא תיבת "קודמין"), אבל בנוסח התפלה: "ובזיכין
 קודמין כו"י" (כבפע"ח). – ולהעיר משינוי הלשון בטואו"ח סמ"ח.

(3) לשון הש"ס – גיטין לג, רע"א. וש"נ.

(4) צו ו, ה.

(5) "רבי יוחנן סבר סידור שני גזירין עבודה תמה היא, שסידור מערכת עצים תמה וגומרת
 היא בה, וסידור האברים תחילת סידור אחר הוא. ורב סבר לאו עבודה תמה, דשם סידור אחד
 הוא" (פרש"י שם – ד"ה בהא).

ולכן נבדלו במימרא זו כל העבודות דמישך שייכי אההדי בפני עצמם — שרק בהם אמר תיבת "קודם".

(ב) או יאמר שהשינוי בתיבת "קודם" בין ב' חלקי מימרא זו הוא לא רק לשם הבדלה בעלמא (שהיתה יכולה להיות גם ע"י שינוי אחר), אלא שינוי זה קשור עם תוכן הדברים:

ובהקדמה — דבין אברים למנחה (וכן בין נסכים למוספין), כתוב להדיא בקרא שאין צריך להיות הפסק ביניהם, ולא רק קדימת מנחה (שכוללת גם מנחת חביתין) לנסכים וכו', קדימה בלבד, כדאיתא בגמרא (יומא לד, א) "ומנחה לחביתין — עולה ומנחה (להקריב אשה לה' עולה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו, עולה ומנחה, לימדך שתהא מנחת העולה אחר העולה מיד, ולא יפסיקו חביתין בין עולה למנחת התמיד), וחביתין לנסכים — שום מנחה (הואיל וחביתין אף הן מנחה, והזיקים הכתוב עם התמיד .. אף היא תהא סמוכה לתמיד אחר מנחת נסכים, כדכתיב עולה ומנחה), ונסכים למוספין — זבח ונסכים (למדנו שלא יפסיק קרבן אחר בין זבח לנסכים)". משא"כ בשאר העבודות — יש רק דין קדימה להבא לאחוריו, ולא שלילת ההפסק להקודמו.

ולרמז על זה (החילוק בין הענינים שיש בהם דין קדימה בלבד, עד "אברים", להענינים שלא צריך להיות הפסק ביניהם, מ"אברים" ואילך) — הנה מתחיל מכאן (בין אברים למנחה), שינה מהקודם ואמרן תכופין בלי הפסק כלל, גם בלי הפסק תיבת "קודם" ביניהן: "אברים למנחה וכו'".

ואעפ"כ לא כתב "קודם" בין מוספין לבזיכין, אף שיש בהם רק דין קדימה לבזיכין, ולא שלילת ההפסק לנסכין — דכיון דפסק כבר מאמירת תיבת "קודם" — פסק לגמרי (מלבד בסיום המימרא, כנ"ל).

(6) אמור כג, לו.

(7) פרש"י יומא שם.